

Det sista försöket, av Tilda McDevitt

Tre timmars bilfärd till Arlanda, kö till bagageinlämningen, en röst i högtalarna – vårt flyg är försenat. När vi till slut sitter på planet till Rom har mina föräldrar inte pratat med varandra på tjugofyra timmar.

Pappa träffade mamma när hon stannade för att äta lunch i staden han växte upp i. Hon var på roadtrip, nitton år med en längtan efter allt som fanns att se i världen. Hon var en upptäckare, impulsiv, och jag kommer aldrig att förstå varför hon valde att stanna hos eftertänksamma pappa. När jag frågade mamma sa hon att det var ett enkelt val.

Men nu har mamma bestämt sig för att se världen, och hon vill att jag och pappa gör henne sällskap. Hon bokade en weekend till Rom. Jag har sett fram emot den, men pappa har inte varit lika entusiastisk. Sent igår kväll satt jag med örat mot köksdörren och lyssnade på samtalet innanför den. Jag hörde inte mycket, bara fragment av meningar.

”... för oss alla”, sa mamma.

Pappa svarade med en lång mening.

”Förstå ... Linnéa vill ...”

Pappa höjde rösten. ”Sluta!”

Stolar skrapade mot golvet. Jag smet uppför trappan, låtsades sova. Och idag är mamma gladare än någonsin. Pappa ser trött ut och vänder bort blicken när mamma säger något. Det är inte första gången mina föräldrar bråkar. Det är första gången det märks.

Colosseum – större än man tror, men fullt av folk. Trångt. Trettiofyra grader varmt. Mamma verkar inte bry sig om hettan, hon går runt i utställningen om Colosseums historia och säger *wow* och *otroligt* och *Herregud, vad gammalt! Kom och titta, Linnéa*.

Jag gör mitt bästa för att hänga med, men det är svårt. Jag svettas så mitt linne får stora fläckar. Pappa går några steg bakom oss och verkar vara mer intresserad av golvet än av utställningen.

Mamma skyndar vidare. Jag saktar ner, så pappa går ikapp mig.

”Du är arg”, säger jag. Det är ingen fråga.

Pappa säger varken ja eller nej. Han säger: ”Vad ska man annars vara i den här värmen?” Han har blicken envist fäst vid golvet.

”Är du arg för att vi åker på semester eller för att du har bråkat med mamma?” frågar jag, trots att jag redan vet svaret. Jag vill höra honom säga det. För han har knappt pratat de senaste två dygna.

”Jag är arg för att din mamma försöker–” börjar pappa, men blir avbruten. Mamma har kommit tillbaka och står mellan oss, något nervöst i hennes blick. Hon är inte glad längre.

”Vad pratar ni om?” frågar hon i en ton som matchar blicken. ”Är något fel? Mår alla–”

Det är pappas tur att avbryta. ”Tror du på allvar att det *inte* är något som är fel?” Hans röst är anklagande. Han har lyft blicken från golvet.

”Om något är fel så är det *din* attityd–” Mamma höjer rösten. Hettan känns outhärdlig.

Pappa säger emot. ”Jag vill fan inte vara här–”

”Svär inte! Tänk på vår Linnéa–”

”Du har ingen rätt att säga ’tänk på vår Linnéa’! *Du* borde ha gjort det innan du tvingade oss att resa till den här heta hålan ...”

Mina föräldrar skriker åt varandra. Jag har aldrig sett dem så arga.

Guiderna runt oss har tystnat. Alla i närheten stirrar på mina bråkande föräldrar, sen på mig, deras dotter. Min hud bränns av solen, av ord, av blickar, och jag springer så långt bort jag kan komma från bråket. Jag kommer in i Colosseums museishop. Lutar mig, andfådd, mot en bokhylla.

Pappa sov i extrasängen i natt. När jag och mamma gick för att äta frukost satt han på sängkanten och tittade på Youtube, hörlurar i, helt okontaktbar. Mamma bestämde till slut att vi skulle gå till Vatikanen utan pappa. När vi gick längs floden Tibern kändes luften inte bara het, utan tung. Som innan åskväder. Men det fanns inga moln på den ljusa himlen ovanför oss.

Klockan är bara nio, men kön till Peterskyrkan är ändå ofattbart lång. Den går i en cirkel runt gigantiska Petersplatsen. Det här kommer att ta timmar. Vi ställer oss sist, ignorerar försäljare som erbjuder oss biljetter till Vatikanens muséer.

”Din pappa kan vara så oansvarig”, säger mamma när vi har stått i kön i tio minuter.

”Tänker han inte på hur det här känns för dig?” Jag vill svara, men biter ihop.

”Jag undrar om han tycker att han har gjort rätt val”, säger mamma efter tjugo minuter.

En halvtimme går. Solen bränner min nacke. ”Varför måste han vara så negativ? Vi är här för att uppleva Rom!”

”Din pappa har alltid varit alldeles för envis.”

”Hur dum får man vara?”

”Bryr han sig inte om sin familj?”

När mamma öppnar munnen för sjunde gången kan jag inte vara tyst längre.

”Han måste ju—”

”Men skärp dig”, suckar jag och himlar med ögonen. Vi är nästan framme vid Peterskyrkans port.

”Ursäkta?” säger mamma. Hennes röst är kall, skarp. Is. ”*Ursäkta*, Linnéa?”

”Sluta snacka skit om pappa”, säger jag. Höjer rösten lite, trots att sättet hon ser på mig gör att jag helst vill brinna upp. ”Tror ni inte att jag fattar att ni, typ, hatar varann?”

Mamma är tyst. Ser på mig, sårad, avslöjad. Jag bestämmer mig för att inte bry mig. Mina händer darrar.

”Du bokade den här resan, trots att pappa inte ville hit. Jag vet inte varför ni har bråkat, men du låtsas att allt är bra. Det är det inte. Du har betett dig lika dåligt som pappa.”

Mamma hittar orden. ”Linnéa, du beter dig som ett barn”, säger hon. Jag hör henne nästan inte.

”Prata inte med mig”, säger jag.

Mamma blir tyst.

Det är lite kallare nästa morgon, vår sista dag i Rom. Sent igår kväll satt mina föräldrar i hotellets trädgård och pratade. När jag somnade, långt efter midnatt, hade de fortfarande inte kommit tillbaka. När jag vaknar är de redan påklädda, och de mörka ringarna under deras ögon får mig att tro att de inte har sovit.

När vi har sett Trevifontänen och Pantheon sätter vi oss och äter lunch. Jag är nästan klar med min lasagne när jag märker att både mamma och pappa har lagt ner sina bestick. De ser på mig, väntar. Efter någon sekund gör jag samma sak. Det är nu det kommer, det de pratade om igår kväll. Nu får jag veta varför de har bråkat. Varför de har betett sig så konstigt.

”Linnéa”, börjar mamma. ”Din pappa och jag har inte haft det så lätt på sistone.”

Jag är tyst, och hon fortsätter berätta: Mamma och pappa har haft fullt upp med jobbet, de har bråkat mer än vanligt, de har känt vad mamma kallar ”en spricka” mellan sig. Pappa säger att de har försökt komma överens och hitta tid för varandra, men det har inte fungerat.

”Jag bokade den här resan utan att din pappa visste om det”, säger mamma. ”Den skulle vara ett sista försök. En sista chans att lösa våra problem. Men pappa vill inte vara här och du har hamnat i kläm. Allt har gått åt helvete.”

Mammas röst bryts och hon lägger ansiktet i händerna. Jag tror att hon gråter. Pappa säger: ”Jag och din mamma är jätteledsna. Både för att vi inte kan lösa våra problem, och för att vi har förstört den här semestern för dig.”

Jag vet inte vad jag ska säga. Vad jag *kan* säga. En del av mig vill skrika. En annan gråta. En tredje vill säga *det är okej*. ”Tack för att ni berättade”, mumlar jag.

”Vi behöver inte prata mer om det här nu”, säger pappa. Mamma är röd och uppsvullen i ansiktet, och pappa torkar sig i ögonen. ”När vi kommer hem får vi prata ut ordentligt.” Jag nickar.

Solen går i moln. Det börjar regna.

Vi kommer hem efter midnatt. Under bilresan pratade och skämtade vi som vanligt, som att inget hade hänt. Ingen av oss orkade vara ledsen, arg, besviken.

Pappa och mamma bestämmer sig för att dricka te, jag tackar nej till en kopp. Istället går jag upp på mitt rum och packar upp. Jag kan höra mamma och pappa prata från våningen under, minns bråket de hade innan vi reste. *Mina föräldrar ska skiljas*, tänker jag för första gången och något gör ont i bröstet. Det här året kommer att bli svårt. Ska vi sälja vårt hus? Ska jag bo växelvis? Kommer jag någonsin att förlåta mina föräldrar?

Jag kan inte tänka på det nu.

Jag borstar tänderna och lägger mig i sängen. Släcker lampan, blundar. Drömmer att jag, mamma och pappa går till Colosseum och fotar klottret på pelarna, att vi går längs floden mot Vatikanen, att vi kastar varsitt mynt i Trevifontänen och lovar att återvända till Rom.